

Arrest

nr. 170 480 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2014 tot weigering van de afgifte van een visum voor lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij vraagt op 1 augustus 2013 een visum lang verblijf, type D, aan in functie van gezinshereniging met haar Nigeriaanse echtgenote, die legaal in België verblijft.

1.2. Op 16 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 16 januari 2014 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011

De te vervoegen persoon toont niet aan over de stabiel, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen te beschikken zoals bepaald in artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1,3^o van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat geen enkel document wordt voorgelegd op basis waarvan kan worden vastgesteld over welk inkomen de te vervoegen persoon kan beschikken.

Overwegende dat een medisch attest van betrokkene wordt voorgelegd.

Overwegende dat geen bewijs van huisvesting en ziektekostenverzekering wordt voorgelegd van de te vervoegen persoon.

Deze visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

De andere voorwaarden werden echter niet onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek die zij nodig acht.

Motivatie

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10,§1,al.1,4^o of 5° of 6°, of art. 10 bis,§2 naargelang, het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10,§1,al.1,4^o of 5° of 6°, of art. 10 bis,§2, naargelang, het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10,§5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,1§3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 10,§1,al.1,4^o of 5° of 6°, of art. 10 bis,§2, naargelang, het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Aangezien aan één van de voorwaarden in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel gaat als volgt:

“-Schending van de motiveringsplicht

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het motiveringsbeginsel is ook een algemeen rechtsbeginsel in het administratief recht en vereist ondermeer naast de verplichting op zich om te motiveren (de kenbaarheid van de motieven), de feitelijke en juridische juistheid van de motieven en de vereiste dat de aangevoerde motieven redelijk moeten zijn. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131-171).

-De motivering negeert volkomen de door verzoeker neergelegde documenten.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen documenten voorlegde over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, dat er geen medisch attest wordt neergelegd en dat er geen bewijs van huisvesting en ziektekosteverzekering wordt neergelegd.

Verzoeker stelt dat deze documenten wel werden neergelegd. Hij heeft deze via zijn echtgenote ontvangen en ingediend bij de visumaanvraag.

Het is een onduidelijk waarom deze niet in het dossier aanwezig zijn op het ogenblik van de beslissing.

Verzoeker stelt dat er blijkbaar een materiële vergissing is in de beslissing.

3

Niet alleen is de motivering op dit punt volkomen onjuist. De zorgvuldigheidsplicht vereist dat neergelegde documenten op een correcte wijze worden gevoegd in het dossier.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 augustus 2013 een visumaanvraag indient met oog op gezinshereniging. Zij duidt op het visumformulier uitdrukkelijk aan dat de visumaanvraag wordt ingediend teneinde haar echtgenote in België te vervoegen. Zij legt daartoe een huwelijksakte voor.

Deze echtgenote, van Nigeriaanse nationaliteit, verblijft legaal in België voor beperkte duur. Uit de gegevens aanwezig in het administratief dossier blijkt immers dat zij op 31 oktober 2013 in het bezit werd gesteld van een C-kaart, geldig tot 18 oktober 2018.

Bijgevolg moet onder meer worden voldaan aan de cumulatieve voorwaarden bepaald in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals uitdrukkelijk wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Deze bepaling is namelijk van toepassing in deze situatie van gezinshereniging en luidt als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing steunt op drie onderscheiden motieven. Zo wordt in de eerste plaats opgemerkt dat de referentiepersoon geen bewijs heeft voorgelegd dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt.

Een tweede motief betreft de vaststelling dat de referentiepersoon niet op afdoende wijze bewijst dat zij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om in haar eigen behoeften en die van haar familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt opgemerkt dat deze bestaansmiddelen ten minste gelijk dienen te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De bestreden beslissing steunt ook op een derde motief, met name dat de referentiepersoon geen bewijs heeft voorgelegd dat zij over een behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij haar te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven bevat op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. In feite wordt gemotiveerd dat niet werd voldaan aan bepaalde in dit artikel gestelde voorwaarden, met name dat de vreemdeling die wordt vervoegd, beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt.

De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich tegen de bestreden beslissing met alle middelen van recht te verdedigen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. In zoverre verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen enkel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel

houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekende partij betoogt dat zij bij haar visumaanvraag wel degelijk documenten voorlegde ten bewijze van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen van haar echtgenote. Zij voert eveneens aan dat ten tijde van de aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging een bewijs werd neergelegd *“van huisvesting en ziektekosteverzekering”*. In de bestreden beslissing worden deze voorgelegde stukken volledig genegeerd door de gemachtigde. Het is verzoekende partij onduidelijk waarom deze documenten niet in het administratief dossier aanwezig zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Er is volgens haar sprake van een materiële vergissing. Verzoekende partij stelt vast dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook onjuist is en dat die berust op een onzorgvuldige feitenvinding, aangezien de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de bij de aanvraag ingediende documenten op een correcte wijze in het administratief dossier worden gevoegd.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag op 1 augustus 2013 geen bewijs heeft voorgelegd dat de referentiepersoon in België, met name haar Nigeriaanse echtgenote, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor haar en haar familieleden dekt. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij bij deze aanvraag een bewijs heeft gevoegd dat de referentiepersoon over behoorlijke huisvesting beschikt, zoals vereist door artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet. Naast de vaststelling dat voormelde bewijzen niet zijn terug te vinden in het administratief dossier als bijlagen bij de visumaanvraag, blijkt uit het aanvraagformulier dat door de bevoegde diplomatieke dienst te Abuja, Nigeria werd opgemaakt (*“40075055.txt”*) en waarin een lijst wordt weergegeven van de bij de aanvraag voorgelegde documenten, dat geen documenten werden voorgelegd ter staving van het feit dat de referentiepersoon beschikt over voldoende huisvesting en dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering zoals wordt bepaald in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. In dit document wordt in tegendeel uitdrukkelijk vermeld dat dergelijke stukken niet werden voorgelegd (*“assurance maladie: ontbreekt”, “logement suffisant époux en BE: ontbreekt”*). Evenmin blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekende partij deze stukken achteraf nog heeft neergelegd bij wijze van aanvulling van haar aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging.

De vaststellingen in de bestreden beslissing dat *“De te vervoegen vreemdeling [...] geen bewijs voor[legt] dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt”* en dat *“De te vervoegen vreemdeling [...] geen bewijs voor[legt] dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek”* vinden aldus steun in het administratief dossier en zijn gebaseerd op objectieve gegevens die uit het administratief dossier blijken.

In dit verband wenst de Raad te benadrukken dat het aan de visumaanvrager is om de vereiste informatie te verstrekken, teneinde aan te tonen dat in casu is voldaan aan de in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. De bewijslast ligt in deze bij de visumaanvrager. In hoofde van de gemachtigde rust enkel een verplichting om de voorhanden zijnde gegevens, zoals deze blijken uit het administratief dossier, in acht te nemen bij het nagaan of in dit geval is voldaan aan de wettelijk vereiste voorwaarden voor gezinshereniging. Zoals gesteld, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de voormelde bewijzen inzake behoorlijke huisvesting en ziektekostenverzekering niet werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met dergelijke documenten. De Raad kan verwerende partij bijtreden waar deze in haar nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet dienstig en tegen de stukken van het administratief dossier in kan voorhouden dat zij deze documenten wel degelijk zou hebben voorgelegd. De loutere stelling dat de vereiste documenten wel degelijk werden voorgelegd en dat er in casu sprake zou zijn van een *“materiële vergissing”* betreft een blote bewering die geen steun vindt in de informatie waarover de Raad beschikt, met name het administratief dossier, en die vanzelfsprekend dan ook niet kan leiden tot de vaststelling dat de gemachtigde te dezen niet is tegemoet gekomen aan de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ter staving van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de gezinshereniger, in casu haar echtgenote, een salarische heeft voorgelegd op naam van haar echtgenote waaruit blijkt dat deze in de maand mei 2013 een nettoloon van 984,53 euro heeft ontvangen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande opgemerkt dat de verzoekende partij hiermee niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet om in haar eigen behoeften en die van haar familieleden te voorzien om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Hierbij wordt opgemerkt dat deze bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (Daarbij wenst de Raad volledigheidshalve op te merken dat in het reeds aangehaalde aanvraag-formulier tevens wordt vermeld dat de echtgenote van de verzoekende partij onvoldoende inkomsten genereert, waarbij tevens wordt gewezen op het feit dat zij twee kinderen ten laste heeft.)

Verzoekende partij stelt dienaangaande in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk documenten heeft voorgelegd *“over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen”*, waarmee de gemachtigde echter geen rekening heeft gehouden. Uit het bovenstaande blijkt echter dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de stukken die ter staving van de bestaansmiddelenvereiste werden voorgelegd.

Waar verzoekende partij er middels de opmerking dat het onduidelijk is *“waarom deze (documenten) niet in het dossier aanwezig zijn op het ogenblik van de beslissing”* op lijkt te wijzen dat er tevens andere documenten werden voorgelegd ter staving van de voorwaarde omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dient de Raad wederom vast te stellen dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat dergelijke documenten werden voorgelegd in het kader van de aanvraag om een visum met het oog op gezinshereniging. De Raad wijst er nogmaals op dat de bewijslast dienaangaande rust op de verzoekende partij zelf en dat de gemachtigde niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet door de verzoekende partij werden voorgelegd en waarvan hij bijgevolg geen kennis had. De bewering dat deze bewijsstukken – er wordt overigens op generlei wijze toegelicht in het verzoekschrift om welke documenten het precies zou gaan – wel degelijk zouden zijn neergelegd door de verzoekende partij doch dat deze per vergissing niet in het administratief dossier zouden zijn beland, wordt op generlei wijze gestaafd of aannemelijk gemaakt en strookt alleszins niet met de informatie die de Raad kan inkijken, zodat een tekortkoming in hoofde van de gemachtigde in het kader van de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht niet kan worden vastgesteld.

2.8. Het bovenstaande in acht genomen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat niet is voldaan aan bepaalde in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet gestelde cumulatieve voorwaarden, met name de bestaansmiddelenvereiste, de vereiste inzake de behoorlijke huisvesting van de referentiepersoon en de vereiste dat de referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering. Er kan dan ook geen schending worden vastgesteld van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, noch een miskenning van deze laatstgenoemde bepaling.

2.9. Waar verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zij niet uiteenzet hoe deze bepalingen door de bestreden beslissing werden geschonden. Bovendien werd de aanvraag tot afgifte van een visum ingediend teneinde haar Nigeriaanse echtgenote te vervoegen die in België over een verblijfsrecht van beperkte duur beschikt ingevolge de afgifte van een C-kaart, geldig tot 18 oktober 2018, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar de artikelen 10, §1, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet. In het kader van een visumaanvraag met oog op gezinshereniging met een echtgenote die in België over een legaal verblijf voor beperkte duur beschikt, was de gemachtigde er immers toe gehouden toepassing te maken van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. De motieven die verband houden met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dienen dan ook als overtoollig te worden beschouwd.

2.10. Het middel is niet gegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES